

מדינת ישראל
משרד החינוך

א. סוג הבחינה: בגרות לנבחני משנה
ב. בגרות לנבחנים אקסטרניים
מועד הבחינה: קיץ תשע"ד, 2014
מספר השאלון: 135,001108

תנ"ך

יחידת הלימוד החמישית

הוראות לנבחן

- א. משך הבחינה: שעה וחצי.
- ב. מבנה השאלון ומפתח ההערכה: בשאלון זה פרק אחד.
 $100 = 20 \times 5$ נקודות
- ג. חומר עזר מותר בשימוש: תנ"ך שלם בלי פירושים, בלי תוספות ובלי תרגום.
מותר להשתמש בתנ"ך שיש בו מפות.
- ד. הוראות מיוחדות: (1) אל תעתיק את השאלה; כתוב את מספרה בלבד.
(2) התרכז בנושא. בסס את דבריך על הכתוב.
- הערה: בקטעים המצולמים מן התנ"ך בא השם המפורש בצורת ה'.

כתוב במחברת הבחינה בלבד, בעמודים נפרדים, כל מה שברצונך לכתוב כטיוטה (ראשי פרקים, חישובים וכדומה).
רשום "טיוטה" בראש כל עמוד טיוטה. רישום טיוטות כלשהן על דפים שמחוץ למחברת הבחינה עלול לגרום לפסילת הבחינה!

ההנחיות בשאלון זה מנוסחות בלשון זכר ומכוונות לנבחנות ולנבחנים כאחד.

ב ה צ ל ח ה !

/המשך מעבר לדף/

ה ש א ל ו ת

ענה על חמש מן השאלות 1-8 (לכל שאלה – 20 נקודות).

סיפורה של רבקה

1. קרא בראשית, כ"ד, 15-25; כ"ז, 1-17.

בראשית, כ"ד, 15-25

וַיְהִי־הוּא טו
טָרַם בְּלֶה לְדַבֵּר וְהִנֵּה רַבְקָה יֹצֵאת אֲשֶׁר יָלְדָה לְבְתוּאֵל טו
בְּן־מְלֵכָה אִשְׁתֵּי נָחוֹר אַחֵי אַבְרָהָם וְכַדָּה עַל־שִׁכְמָהּ: וְהַנְּעוּר טו
טָבַת מְרֹאָה מְאֹד בְּתוּלָה וְאִישׁ לֹא יָדָעָה וַתֵּרֶד הָעֵינָה יו
וַתַּמְלֵא כְדָה וַתַּעַל: וַיִּרְץ הָעֶבֶד לִקְרֹאתָהּ וַיֹּאמֶר הַגְּמִיאִינִי יח
נָא מְעַט־מִיָּם מִכַּדָּה: וַתֹּאמֶר שְׂתֵה אֲדָנִי וַתִּמְהַר וַתֵּרֶד בְּדָה יח
עַל־יָדָה וַתִּשְׁקָהּ: וַתִּכַּל לְהִשְׁקֹתָהּ וַתֹּאמֶר גַּם לְגַמְלִיךָ יט
אֶשְׂאֵב עַד אִם־כָּלוּ לְשִׁתּוֹת: וַתִּמְהַר וַתַּעַר בְּדָה אֶל־הַשְּׁקֵת כ
וַתִּרְץ עוֹד אֶל־הַבְּאֵר לְשָׂאֵב וַתִּשְׂאֵב לְכָל־גַּמְלָיו: וְהָאִישׁ כא
מִשְׁתַּאֲהָ לָּהּ מִחֲרִישׁ לְדַעַת הַהֲצִלִּיתָ הֵן דָּרְבֹנוּ אִם־לֹא: כב
וַיְהִי כֹאֲשֶׁר כָּלוּ הַגַּמְלִים לְשִׁתּוֹת וַיִּקַּח הָאִישׁ נֶזֶם זָהָב בַּקַּע כג
מִשְׁקָלוֹ וּשְׁנֵי צַמִּידִים עַל־יָדָיָה עֲשָׂרָה זָהָב מִשְׁקָלָם: וַיֹּאמֶר כד
בְּתַמִּי אֵת הַגִּידִי נָא לִי הִישׁ בֵּית־אָבִיךָ מִקּוֹם לָנוּ לָלֶיךָ: כה
וַתֹּאמֶר אֵלָיו בֵּת־בְּתוּאֵל אָנֹכִי בְּן־מְלֵכָה אֲשֶׁר יָלְדָה לְנָחוֹר: כה
וַתֹּאמֶר אֵלָיו גַּם־תִּבֶן גַּם־מִסְפּוֹא רַב עֲמָנוּ גַם־מִקּוֹם לָלוֹךְ: כה

וַיְהִי כִּי-יָקָן ^א
 יַעֲחֹק וַתִּכְהִינּוּ עֵינָיו מִרְאֵת וַיִּקְרָא אֶת-עִשׂוֹ בְּנֵי הַגֹּדֶל וַיֹּאמֶר ^ב
 אֵלָיו בְּנֵי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הֲנִנִּי: וַיֹּאמֶר הִנֵּה-נָא זָקַנְתִּי לֹא יָדַעְתִּי ^ג
 יוֹם מוֹתִי: וְעַתָּה שָׂא-נָא כְּלִיךְ תְּלִיךְ וְקִשְׁתְּךָ וְצֵא הַשָּׂדֶה ^ד
 וְצֹדֵדָה לִי צִידָה: וַעֲשֵׂה-לִּי מִטְעָמִים כַּאֲשֶׁר אֲהַבְתִּי וְהִבִּיֵּאתָ ^ה
 לִּי וְאָכְלָה בְּעִבּוֹד תִּבְרַכְךָ נַפְשִׁי בְּטָרִם אֲמוֹת: וְרִבְקָה שָׁמְעַת ^ו
 בְּדַבַּר יַעֲחֹק אֶל-עִשׂוֹ בְּנֵו וַיֵּלֶךְ עִשׂוֹ הַשָּׂדֶה לְצֹד צִיד לְהַבִּיֵּאתָ: ^ז
 וְרִבְקָה אָמְרָה אֶל-יַעֲקֹב בְּנֵה לְאִמְרֵי הִנֵּה שָׁמְעַתִּי אֶת-אָבִיךָ ^ח
 מְדַבֵּר אֶל-עִשׂוֹ אָחִיךָ לְאִמְרֵי: הִבִּיֵּאתָ לִּי צִיד וַעֲשֵׂה-לִּי ^ט
 מִטְעָמִים וְאָכְלָה וְאִבְרַכְכָּה לִפְנֵי ה': לִפְנֵי מוֹתִי: וְעַתָּה ^י
 בְּנֵי שָׁמַע בְּקֻלִּי לְאֲשֶׁר אֲנִי מַצְוָה אִתְּךָ: לֵךְ-נָא אֶל-הַצֹּאֵן ^{יא}
 וְקַח-לִּי מִשָּׁם שְׁנֵי גְדֵי עִזִּים טֹבִים וְאֶעֱשֶׂה אִתָּם מִטְעָמִים ^{יב}
 לְאָבִיךָ כַּאֲשֶׁר אָהֵב: וְהִבִּאתָ לְאָבִיךָ וְאָכַל בְּעִבְדֵי אֲשֶׁר ^{יג}
 יְבָרַכְךָ לִפְנֵי מוֹתִי: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-רִבְקָה אִמּוֹ הֲנֵן עֹשֶׂו ^{יד}
 אֲחִי אִישׁ שָׂעִר וְאֲנִכִּי אִישׁ חֶלֶק: אֲוֹלִי יִמְשֹׁנִי אָבִי וְהִיִּיתִי ^{טו}
 בְּעֵינָיו כַּמֶּתֶעֶתֶע וְהִבִּאתִי עָלַי קָלְלָה וְלֹא בִרְכָה: וְתֹאמְרֵי ^{טז}
 לֹא אִמּוֹ עָלַי קָלְלַתְךָ בְּנֵי אֲךָ שָׁמַע בְּקֻלִּי וְלֵךְ קַח-לִּי: וַיֵּלֶךְ ^{יז}
 וַיִּקַּח וַיָּבֵא לְאִמּוֹ וְהָעֵשׂ אִמּוֹ מִטְעָמִים כַּאֲשֶׁר אָהֵב אָבִיו: ^{יח}
 וַתִּקַּח רִבְקָה אֶת-בְּגָדֵי עִשׂוֹ בְּנֵה הַגֹּדֶל הַחֲמֹדֶת אֲשֶׁר אֲתָה ^{יט}
 בְּבֵית וְתַלְבֵּשׂ אֶת-יַעֲקֹב בְּנֵה הַקֶּטָן: וְאֵת עֶרְתֵי גְדֵי הָעִזִּים ^כ
 הִלְבִּישָׁה עַל-יָדָיו וְעַל חֻלְקֵת צֹוֹאֲרָיו: וַתִּתֵּן אֶת-הַמִּטְעָמִים ^{כא}
 וְאֶת-הַלֶּחֶם אֲשֶׁר עָשְׂתָה בְּיַד יַעֲקֹב בְּנֵה:

א. (1) קרא בראשית, כ"ד, 15-25 שלפניך.

בקטע זה רבקה מצטיירת באור חיובי מאוד.

הבא מן הקטע שתי דוגמאות המבססות קביעה זו, והסבר כל אחת מהן. (8 נקודות)

(2) קרא גם בראשית, כ"ז, 1-17 שלפניך.

ההתנהגות של רבקה לפי המתואר בקטע זה מעוררת תהייה בנוגע לאמות המידה המוסריות שלה.

הסבר קביעה זו. בסס את דבריך על שתי דוגמאות מן הקטע, והסבר כל אחת מהן. (8 נקודות)

ב. קרא גם בראשית, ל"ה, 8.

על פי המאמר "שני צעיפים" מאת פ' גלפז-פלר, בפסוק זה הסופר המקראי מְגַנֵּה בעקיפין את רבקה.

הסבר דברים אלה על פי הפסוק. (4 נקודות)

/המשך בעמוד 4/

2. קרא בראשית, ל"ד, 1-13; 25-31.

בראשית, ל"ד, 1-13

א וַתֵּצֵא דִינָה בַת־לֵאָה אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב
 ב לְרֵאוֹת בְּבָנוֹת הָאָרֶץ: וַיֵּרָא אֹתָהּ שָׁכֵם בֶּן־חַמּוֹר הַחִוִּי נָשִׂיא
 ג הָאָרֶץ וַיִּקַּח אֹתָהּ וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ וַיַּעֲנֶה: וַתִּדְבֹק נַפְשׁוֹ בְּדִינָה
 ד בַּת־יַעֲקֹב וַיֵּאָהֵב אֶת־הַנְּעִר וַיְדַבֵּר עַל־לֵב הַנְּעִר: וַיֹּאמֶר
 שָׁכֵם אֶל־חַמּוֹר אָבִיו לֵאמֹר קַח־לִי אֶת־הַיְלִדָה הַזֹּאת לְאִשָּׁה:
 ה וַיַּעֲקֹב שָׁמַע כִּי טָמֵא אֶת־דִּינָה בָתּוֹ וּבָנָו הִיוּ אֶת־מִקְנֵהוּ
 ו בַשָּׂדֶה וְהַחֲרַשׁ יַעֲקֹב עַד־בָּאָס: וַיֵּצֵא חַמּוֹר אָבִי־שָׁכֵם
 ז אֶל־יַעֲקֹב לְדַבֵּר אִתּוֹ: וּבָנָו יַעֲקֹב בָּאוּ מִן־הַשָּׂדֶה כְּשָׁמְעִם
 ח וַיִּתְעַצְבוּ הָאֲנָשִׁים וַיַּחַר לָהֶם מְאֹד כִּי נָבְלָה עֲשָׂה בִישְׂרָאֵל
 ט לְשַׁכַּב אֶת־בַּת־יַעֲקֹב וְכֵן לֹא יַעֲשֶׂה: וַיְדַבֵּר חַמּוֹר אִתָּם
 י לֵאמֹר שָׁכֵם בְּנִי חֲשָׁקָה נַפְשׁוֹ בְּבַתְכֶם תִּנּוּ נָא אֹתָהּ לוֹ
 יא לְאִשָּׁה: וְהִתְחַתְּנוּ אִתָּנוּ בְּנֵיתֶיכֶם תִּתְּנוּ־לָנוּ וְאֶת־בְּנֵיתֵינוּ
 יב תִּקְחוּ לָכֶם: וְאִתָּנוּ תִּשְׁבוּ וְהָאָרֶץ תִּהְיֶה לְפָנֶיכֶם שְׁבוּ וְסַחְרוּ־הָ
 יג וְהֶאֱחָזוּ בָּהּ: וַיֹּאמֶר שָׁכֵם אֶל־אָבִיָּהּ וְאֶל־אָחִיָּהּ אֲמַצְאָחִן
 יד בְּעֵינֵיכֶם וְאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי אִתָּן: הֲרָבּוּ עָלַי מְאֹד מְדַר
 טו וּמִתָּן וְאִתָּנָה כְּאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי וְתִנּוּ־לִי אֶת־הַנְּעִר לְאִשָּׁה:
 טז וַיַּעֲנוּ בְנֵי־יַעֲקֹב אֶת־שָׁכֵם וְאֶת־חַמּוֹר אָבִיו בְּמִרְמָה וַיְדַבְּרוּ
 טז אֲשֶׁר טָמֵא אֶת־דִּינָה אַחֲתָם:

בראשית, ל"ד, 25-31

כה וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּהִיוֹתָם כְּאָבִים וַיִּקְחוּ שְׁנֵי־
 כו בְּנֵי־יַעֲקֹב שָׁמְעוֹן וְלוֹי אֶת־דִּינָה אִישׁ חֲרָבוֹ וַיָּבֵאוּ עַל־הָעִיר
 כז בְּטַח וַיַּהַרְגוּ כָּל־זָכָר: וְאֶת־חַמּוֹר וְאֶת־שָׁכֵם בָּנוּ הָרְגוּ לְפִי־
 כח חֲרָב וַיִּקְחוּ אֶת־דִּינָה מִבֵּית שָׁכֵם וַיֵּצְאוּ: בָּנָו יַעֲקֹב בָּאוּ
 כט עַל־הַחֲלָלִים וַיִּבְּזוּ הָעִיר אֲשֶׁר טָמְאוּ אַחֲוֹתָם: אֶת־עֲאֲנָם
 ל וְאֶת־בְּקָרָם וְאֶת־חֲמֹרֵיהֶם וְאֶת־אֲשֶׁר־בְּעִיר וְאֶת־אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה
 ל וַיִּקְחוּ: וְאֶת־כָּל־חֵילָם וְאֶת־כָּל־טָפְסָם וְאֶת־נְשֵׁיהֶם שָׁבוּ וַיָּבֹאוּ
 ל וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר בְּבֵית: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־שָׁמְעוֹן וְאֶל־לוֹי
 לא עֲכַרְתֶּם אֹתִי לְהַבְאִישְׁנִי בִישָׁב הָאָרֶץ כִּכְנַעֲנִי וּבְפָרוֹי וְאֲנִי
 לא מְתִי מִסֹּפֵר וְנֹאסְפוֹ עָלַי וְהִכּוּנִי וְנִשְׁמַדְתִּי אֲנִי וּבֵיתִי: וַיֹּאמְרוּ
 לא הַכּוּזָנָה יַעֲשֶׂה אֶת־אַחֲוֹתָנוּ:

א. פרשנים וחוקרים חלוקים בדעותיהם בנוגע לשאלה אם דינה נאנסה או לא.

(1) קרא פסוק 7 שלפניך.

על פי הפירוש ששכם לא אנס את דינה, הסבר מהי "הנבלה" שעשה שכם.

(4 נקודות)

(2) קרא פסוק 7 שלפניך.

לפניך שתי דרכים לקרוא את פסוק 7, לפי המיקום של הפסיק לפני המילה "כְּשֶׁמָעַם"

או אחריה.

יש המפסקים כך: "ובני יעקב באו מן השדה, כשמעם ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד".

ויש המפסקים כך: "ובני יעקב באו מן השדה כשמעם, ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד".

באיזו מדרכי הפיסוק נרמזת ביקורת כלפי יעקב? נמק את דבריך.

(8 נקודות)

ב. קרא פסוקים 13, 25-31 שלפניך.

הבא מן הכתוב שני רמזים לביקורת כלפי שמעון ולוי. הסבר את דבריך. (8 נקודות)

אישה מול הממסד

3. קרא במדבר, כ"ו, 11-1; ל"ו, 9-1.

במדבר, כ"ו, 11-1

וּתְקַרְבְּנָה בְּנוֹת צִלְפַּחַד
 א בְּיַחְפָּר בֶּן־גִּלְעָד בֶּן־מְכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה בֶּן־
 יוֹסֵף וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֹתָיו מַחֲלָה נַעֲמָה וְחַגְלָה וּמִלְכָּה וְתַרְצֵה:
 ב וְתַעֲמֹדְנָה לְפָנַי מֹשֶׁה וּלְפָנַי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנַי הַנְּשִׂאִים וְכָל־
 ג הָעֵדָה פָּתַח אֱהִל־מוֹעֵד לֵאמֹר: אָבִינוּ מֵת בַּמִּדְבָּר וְהוּא לֹא־
 הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנוֹעְדִים עִלְיָהּ: בְּעֵדֶת־קִרְחַן כִּי־בַחֲטָאוֹ
 ד מֵת וּבָנָיִם לֹא־הָיוּ לוֹ: לָמָּה יִגְרַע שֵׁם־אָבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ
 ה כִּי אֵין לוֹ בֶּן תִּנְהַלְנוּ אַחֲזָה בְּתוֹךְ אַחֵי אָבִינוּ: וַיִּקְרַב מֹשֶׁה
 אֶת־מִשְׁפָּטָן לְפָנָי: ה'
 וַיֹּאמֶר: ה' אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵאמֹר: בְּןֵי בְנוֹת צִלְפַּחַד דְּבַרְתִּי נָתַן תִּתֵּן
 ח לְהֵם אַחֲזֵת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אַחֵי אָבִיהֶם וְהִעֲבַרְתְּ אֶת־נַחֲלַת
 ט אָבִיהֶן לָהֶן: וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־יָמוּת וּבֶן־
 י אֵין לוֹ וְהִעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבֵיתוֹ: וְאִם־אֵין לוֹ בֵּת וּנְתַתֶּם
 י אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחָיו: וְאִם־אֵין לוֹ אָחִים וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ
 יא לְאָחֵי אָבִיו: וְאִם־אֵין אָחִים לְאָבִיו וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְשֵׂאוֹ
 הַקָּרֵב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וַיִּרְשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֻקַּת
 מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת־מֹשֶׁה:

א וַיִּקְרְבוּ רֵאשֵׁי הָאָבוֹת לְמִשְׁפַּחַת בְּנֵי גִלְעָד בֶּן מְכִיר בֶּן מְנַשֶּׁה
 מִמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי יוֹסֵף וַיְדַבְּרוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי הַנְּשָׂאִים רֵאשֵׁי
 ב אָבוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמְרוּ אֶת אֲדֹנָי צְוֶה ה' לָתֵת אֶת הָאָרֶץ
 ג בְּנַחְלָה בְּגֹדֶל לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲדֹנָי צְוֶה ב' ה' לָתֵת אֶת נַחְלַת
 ד צֶלְפַּחַד אַחִינוּ לְבָנֵינוּ: וְהָיָה לְאֶחָד מִבְּנֵי שְׁבָטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל
 ה לְנָשִׁים וְנִגְרַעַה נַחְלָתָן מִנַּחְלַת אֲבֹתֵינוּ וְנוֹסֵף עַל נַחְלַת הַמָּטָה
 ו אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה לָהֶם וּמִגֹּדֶל נַחְלָתָנוּ יִגְרַע: וְאִם יִהְיֶה הַיָּבֵל לְבְנֵי
 ז יִשְׂרָאֵל וְנוֹסֵפָה נַחְלָתָן עַל נַחְלַת הַמָּטָה אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה לָהֶם
 ח וּמִנַּחְלַת מֵטָה אֲבֹתֵינוּ יִגְרַע נַחְלָתָן: וַיִּצַּו מֹשֶׁה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 ט עַל פִּי ה' לֵאמֹר בֶּן מֵטָה בְּנֵי יוֹסֵף דְּבָרִים: זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צְוֶה
 י ה' לְבָנוֹת צֶלְפַּחַד לֵאמֹר לְטוֹב בְּעֵינֵיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים אֶךְ
 יא לְמִשְׁפַּחַת מֵטָה אֲבִיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים: וְלֹא תִסָּב נַחְלָה
 יב לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמֵּטָה אֶל-מֵטָה כִּי אִישׁ בְּנַחְלַת מֵטָה אֲבֹתָיו
 יג יִדְבְּקוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל: וְכָל-בֵּית יִרְשֶׁת נַחְלָה מִמֵּטוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 יד לְאֶחָד מִמִּשְׁפַּחַת מֵטָה אֲבִיהָ תִּהְיֶה לְאִשָּׁה לְמַעַן יִירָשׁוּ
 טו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחְלַת אֲבֹתָיו: וְלֹא תִסָּב נַחְלָה מִמֵּטָה
 לְמֵטָה אֶחָד כִּי אִישׁ בְּנַחְלָתוֹ יִדְבְּקוּ מֵטוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

א. קרא במדבר, כ"ז, 1-11 שלפניך.

לפניך קטע מפירוש רמב"ן על פסוקים 3-4:

הוצרכו לומר שלא היה בעדת קרח, לפי שעדת קרח לא היה להם חלק בארץ, וכן למתלוננים שבעדת קרח; כי נשמע זה בצעם מבית דינו של משה... ודעתי על דרך הפשט, שאמרו ככה בעבור כי חשבו שמשה רבנו היה שונא עדת קרח יותר מכל החטאים...

רמב"ן נותן בפירושו שתי תשובות שונות על השאלה מדוע הזכירו בנות צלפחד בפנייתן אל משה שאביהן לא היה בעדת קרח.

(1) מה הן שתי התשובות? (4 נקודות)

(2) קרא במדבר, כ"ז, 4 שלפניך.

איזו מן התשובות של רמב"ן, לדעתך, פסוק זה מחזק? נמק את דבריך. (8 נקודות)

ב. קרא במדבר, כ"ז, 6-11; ל"ו, 6-9 שלפניך.

על פי שני הקטעים, לבנות צלפחד ניתן היתר לרשת את נחלת אביהן אם אין לו בנים.

(1) מה מוסיף הצו במדבר, ל"ו, 6-9 על חוקת המשפט שבמדבר, כ"ז?

בסס את דבריך על הכתוב. (4 נקודות)

(2) איזו משתי הפסיקות האלה מעניקה יותר עצמאות לנשים?

הסבר, ונמק את דבריך. (4 נקודות) /המשך בעמוד 8/

4. קרא יהושע, ב', 17-1; 22-24.

יהושע, ב', 17-1

א וישלח יהושע בן־נון מן־השטים שנים אנשים מרגלים חרש
 לאמר לכו ראו את־הארץ ואת־יריחו וילכו ויבאו בית אשה
 ב זונה ושמה רחב וישכבו־שמה: ויאמר למלך יריחו לאמר
 הנה אנשים באו הנה הלילה מבני ישראל לחפור את־הארץ:
 ג וישלח מלך יריחו אל־רחב לאמר הוציאי האנשים הבאים
 ד אליך אשר־באו לביתך כי לחפור את־כל־הארץ באו: ותקח
 ה אשה את־שני האנשים ותעפנו ותאמר כן באו אלי
 ו האנשים ולא ידעתי מאין המה: ויהי השער לסגור בהשדך
 ו האנשים יצאו לא ידעתי אנה הלכו האנשים רדפו מהר
 ו אחריהם כי תשיגום: והיא העלתם הגגה ותטמנם בפשתי
 ז העץ הערכות לה על־הגג: והאנשים רדפו אחריהם דרך
 ח הירדן על המעברות והשער סגרו אחרי אשר יצאו
 ט הרדפים אחריהם: והמה טרם ישכבון והיא עלתה עליהם
 י על־הגג: ותאמר אל־האנשים ידעתי כי־נתן ה' לכם
 י את־הארץ וכי־נפלה אימתכם עלינו וכי נמגו כל־ישרי
 י הארץ מפניכם: כי שמענו את אשר־הוביש ה' את־מי
 יס־סוף מפניכם בצאתכם ממצרים ואשר עשיתם לשני מלכי
 יא האמרי אשר בעבר הירדן לסיחן ולעוג אשר החרמתם
 יב אותם: ונשמע וימס לבבנו ולא־קמה עוד רוח באיש
 יג מפניכם כי ה' אלהיכם הוא אלהים בשמים ממעל ועל־
 יד הארץ מתחת: ועתה השבעו־נא לי ב' ה' כי־עשיתי עמכם
 יה חסד ועשיתם גם־אתם עס־בית אבי חסד ונתתם לי אות
 יז אמת: והחיותם את־אבי ואת־אמי ואת־אחי ואת־אחותי
 יח ואת כל־אשר להם והצלתם את־נפשתינו ממות: ויאמרו
 יט לה האנשים נפשנו תחתיכם למות אם לא תגידו את־
 כ דברנו זה והיה בתת־ה' לנו את־הארץ ועשינו עמך חסד
 כא ואמת: ותורדם בחבל בעד החלון כי ביתה בקיר החומה
 כב ובחומה היא יושבת: ותאמר להם ההרה לכו פן־יפגעו
 כג בכם הרדפים ונחבתם שמה שלשת ימים עד שוב הרדפים
 כד ואחר תלכו לדרבכם: ויאמרו אליה האנשים נקים אנחנו
 כה משבעתך הזה אשר השבעתנו:

אחיותי

יהושע, ב', 22-24

כב וילכו ויבאו ההרה וישבו שם שלשת ימים עד שבו הרדפים
 כג ויבקשו הרדפים בכל הדרך ולא מצאו: וישבו שני האנשים
 וירדו מההר ויעברו ויבאו אל יהושע בן נון ויספרו
 כד לו את כל המצאות אותם: ויאמרו אל יהושע בן נתן
 ה' בידנו את כל הארץ וגם נמגו כל יושבי הארץ
 מפנינו:

א. קרא פסוק 1 שלפניך ואת דברי מלבי"ם על פסוק זה:

על ידי שהיה 'שמה רחב' מפורסמת בשמה אצל גדולי הארץ... נגלו לה סתרי גדולי הארץ
 וסודותיהם, ואצלה יחקורו כל הנעשה בארץ, ולכן לא הלכו לשום מקום רק 'וישכבו שמה'.

(1) נוכח ההוראות של יהושע למרגלים, איזה קושי מעורר פסוק 1, וכיצד פירוש מלבי"ם

פותר קושי זה? הסבר. (8 נקודות)

(2) מלבי"ם מוצא חיזוק לדבריו בפירוש השם 'רחב'.

הסבר קביעה זו. (2 נקודות)

ב. קרא פסוקים 9-17; 22-24 שלפניך.

(1) לפי פסוקים 9-11 רחב מוסרת מידע ליהושע באמצעות המרגלים.

לדעת זקוביץ ("הזוג המוזר", הרצאה מצולמת) ממידע זה משתמעת אירוניה כלפי
 יהושע.

ציין מהו המידע, והסבר, באמצעות מידע זה, את האירוניה שמשמעת מדברי רחב

כלפי יהושע. (6 נקודות)

(2) מה הייתה המטרה העיקרית של רחב בהצלת המרגלים? בסס את דבריך על הכתוב.

(4 נקודות)

שופטים, ד', 11-4

ד ודבורה אשה נביאה אשת לפידות היא שפטה את ישראל
ה בעת ההיא: והיא יושבת תחת תמר דבורה בין הרמה ובין
בית אל בהר אפרים ויעלו אליה בני ישראל למשפט:
ו ותשלח ותקרא לברק בן אבינעם מקדש נפתלי ותאמר
אליו הלא צוה ה' אלהי ישראל לך ומשכת בהר תבור
ולקחת עמך עשרת אלפים איש מבני נפתלי ומבני זבולן:
ו ומשכתי אליך אל נחל קישון את סיסרא שר צבא יבין
ח ואת דרכו ואת המונו ונתתיהו בידך: ויאמר אליה ברק
ט אס תלכי עמי והלכתי ואס לא תלכי עמי לא אלה: ותאמר
הלך אילך עמך אפס בל לא תהיה תפארתך על הדרך אשר
אתה הולך כי ביד אשה ימפר ה' את סיסרא ותקם
י דבורה ותלך עם ברק קדשה: ויזעק ברק את זבולן ואת
נפתלי קדשה ויעל ברגליו עשרת אלפי איש ותעל עמו
יא דבורה: וחבר הקיני נפרד מקינן מבני חבב חתן משה ויט
אהלו עד אלון בצעננים אשר את קדש:

בצעננים

שופטים, ד', 17-22

ו וסיסרא נס
ב רגליו אל אהל יעל אשת חבר הקיני כי שלום בין יבין
ז מלך חצור ובין בית חבר הקיני: ותצא יעל לקראת סיסרא
ח ותאמר אליו סורה אדני סורה אלי אל תידיא ויסר אליה
ט האהלה ותכסהו בשמיכה: ויאמר אליה השקיני נא מעט
מים כי צמתי ותפתח את נאוד החלב ותשקהו ותכסהו:
כ ויאמר אליה עמד פתח האהל והיה אס איש יבא ושאלך
כא ואמר היש פה איש ואמרת אין: ותקח יעל אשת חבר
את יתד האהל ותשם את המקבת בידה ותבוא אליו
בלאט ותתקע את היתד ברקתו ותצנח בארץ והוא
כב נרדם ויעף וימת: והנה ברק רדף את סיסרא ותצא
יעל לקראתו ותאמר לו לך ואראך את האיש אשר
אתה מבקש ויבא אליה והנה סיסרא נפל מת והייתד
ברקתו:

שופטים, ה', 24-27

תְּבַרְךָ מְנַשִּׁים	כד
מְנַשִּׁים	יַעַל
מִיָּם שָׁאֵל חֶלֶב	כה בְּאֵהָל תְּבַרְךָ:
יָדָה	כו נִתְּנָה
וַיְמִינָה לְהִלְמוֹת	לִיתֵד תְּשַׁלְּחָנָה
וּמַחְצָה	עֲמֵלִים
בֵּין רְגְלֶיהָ כָּרַע נָפֵל	כו וְחִלְפָה רְקֵתוֹ:
בְּאִשׁוֹ	שָׁכַב
	כָּרַע שָׁם נָפֵל שְׂדוּד:

- א. (1) קרא את הקטע משופטים ד', 4-11 שלפניך, שבו דבורה מגיבה על בקשת ברק שהיא תצטרף אליו למלחמה בסיסרא.
- אפשר לפרש את דברי דבורה בפסוק 9 כדברי נבואה, ואפשר לפרשם כתגובה ישירה על הבקשה להצטרף לגיבור מלחמה.
- הסבר את הפסוק על פי כל אחת מן האפשרויות. (8 נקודות)
- (2) קרא שופטים, ה', 24 שלפניך.
- הסבר כיצד החזרה המשולשת על המילה אישה שבפסוק זה עשויה לתמוך באחד מן הפירושים הנזכרים בסעיף (1). (5 נקודות)
- ב. יש הטוענים כי יעל משכה את סיסרא לאוהלה בעזרת פיתוי מיני.
- קרא שופטים, ד', 18-21; ה', 24-27.
- האם, לדעתך, אפשר לבסס טענה זו על פי כל אחד מן הקטעים?
- הסבר את דברך, ובסס אותם על כל אחד מן הקטעים. (7 נקודות)

6. קרא שמואל א, כ"ה, 18-42.

יח ותמהר אבוגיל ותקח מאתים לחם ושנים נבלי-
 יט וזון וחמש צאן עשוות וחמש סאים קלי ומאה צמקים
 כ לפני הנני אחריכם באה ולא ישה נבל לא הגידה: והיה היא
 כא רכבת על-החמור ויודת בסתר ההר והנה דוד ואנשיו
 כב וירדים לקראתה ותפגש אתם: ודוד אמר אך לשקר שמרתני
 כג את-כל-אשר לזה במדבר ולא-נפקד מפל-אשר-לו מאומה
 כד וישב-לי רעה תחת טובה: כה-יעשה אלהים לאיבי דוד וכה
 כה יסיף אם-אשאיר מפל-אשר-לו עד-אור הבקר משתין
 כו בקיר: ותרא אבוגיל את-דוד ותמהר ותרד מעל החמור
 כז ותפל לאפי דוד על-פניה ותשתחו ארץ ותפל על-רגליו
 כח ותאמר בי-אני אדני העון ותדבר-נא אמתך באזניך ושמע
 כט את דברי אמתך: ואל-נא ישים אדני ואת-לבו אל-איש
 ל הפליעל הזה על-נבל כי כשמו כן-הוא נבל שמו ונבלה
 מ עמו ואני אמתך לא ראיתי את-נערי אדני אשר שלחת:
 נ ועתה אדני חי-ה' וחי-נפשך אשר מנעך ה' מבוא
 נא בדמים והושע ירך לך ועתה יהיו כנבל איביך והמבקשים
 נב אל-אדני רעה ועתה הברכה הזאת אשר-הביא שפחתך
 נג לאדני ונתנה לנערים המתהלכים ברגלי אדני: שא נא
 נד לפשע אמתך כי-עשה יעשה ה' לאדני בית נאמן כי-
 נה מלחמות ה' אדני נלחם ורעה לא-תמצא בך מימך: ויקם
 נו אדם לרדפך ולבקש את-נפשך והיתה נפש אדני צרורה ו
 נז בצרור החיים את ה' אלהיך ואת נפש איביך יקלענה
 ל בתוך כף הקלע: והיה כי-יעשה ה' לאדני ככל אשר-
 לא דבר את-הטובה עליך ועון לנגיד על-ישראל: ולא
 תהיה זאת לך לפוקה ולמכשול לב לאדני ולשפך-דם
 חנם ולהושיע אדני לו והיטב ה' לאדני וזכרת את-
 לב אמתך: ויאמר דוד לאבוגיל ברוך ה' אלהי

לג יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שְׁלַחְךָ הַיּוֹם הַזֶּה לְקַרְאֹתֵי: וּבְרוּךְ טַעֲמֹךָ
 וּבְרוּכָה אַתָּה אֲשֶׁר כָּלִתְנִי הַיּוֹם הַזֶּה מִבּוֹא בְדַמַּיִם וְהַשֵּׁעַ יָדֵי
 לד לִי: וְאוֹלָם חַי־הָאֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִנְעַנִּי מִהֲרַע אֶתְךָ
 כִּי לֹאֵלֵךְ מִהֲרַת וּתְבַאֲתֵי לְקַרְאֹתֵי כִּי אֶסְדָּנֹתָר לְנֶבֶל עַד-
 ותבאת
 לה אֹדֶר הַבִּקְרָה מִשְׁתַּיִן בְּקִיר: וַיִּקַּח דָּוִד מִיָּדָה אֶת אִשְׁרֵי-הַבִּיָּאָה
 לוֹ וְלָהּ אָמַר עָלַי לְשָׁלוֹם לְבֵיתְךָ רְאִי שְׁמַעְתִּי בְּקוֹלְךָ וְאִשָּׁא
 לו פָּנֶיךָ: וּתְבֹא אֲבִיגַיִל וְאֶל-נֶבֶל וְהִנְהִלּוּ מִשְׁתָּהּ בְּבֵיתוֹ
 כְּמִשְׁתָּהּ הַמֶּלֶךְ וְלֵב נֶבֶל טוֹב עָלָיו וְהוּא שָׂכַר עַד-מָאֵד וְלֹא-
 לו הִגִּידָהּ לוֹ דְּבַר קֶטֶן וְגָדוֹל עַד-אֹדֶר הַבִּקְרָה: וַיְהִי בַּבִּקְרָה בַּעֲצַת
 הַיָּזָן מִנֶּבֶל וַתִּגְדַּלּוּ אִשְׁתּוֹ אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיָּמַת לְבֹן
 לח בְּקִרְבּוֹ וְהוּא הָיָה לְאֶבֶן: וַיְהִי כַּעֲשֶׂרֶת הַיָּמִים וַיִּגַּף הָאֱלֹהִים אֶת-
 לט נֶבֶל וַיָּמַת: וַיִּשְׁמַע דָּוִד כִּי-מָת נֶבֶל וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
 רָב אֶת-רֵיב חֲרַפְתִּי מִיַּד נֶבֶל וְאֶת-עַבְדּוֹ חֲשַׁךְ מִרְעָה וְאֶת
 דַּעַת נֶבֶל הִשִּׁיב הָאֱלֹהִים בְּרֵאשׁוֹ וַיִּשְׁלַח דָּוִד וַיְדַבֵּר בְּאֲבִיגַיִל
 מ לְקַחְתָּהּ לוֹ לְאִשָּׁה: וַיָּבֹאוּ עַבְדֵי דָוִד אֶל-אֲבִיגַיִל הַפְּרָמְלָה
 וַיְדַבְּרוּ אֵלֶיהָ לֵאמֹר דָּוִד שְׁלַחְנוּ אֵלֶיךָ לְקַחְתְּךָ לוֹ לְאִשָּׁה:
 מא וַתִּקַּם וַתִּשְׁתַּחֲוֶה אֶפְסִים אֶרְצָה וַתֹּאמֶר הִנֵּה אִמְתְּךָ לְשִׁפְחָה
 מב לְדַחֵץ רַגְלֵי עַבְדֵי אֲדֹנָי: וַתִּמְהַר וַתִּקַּם אֲבִיגַיִל וַתִּדְּכַבַּע עַל-
 הַחֲמוֹד וַחֲמִשׁ נִעְרֹתֶיהָ הִהֲלִכְתָּ לְרַגְלָהּ וַתִּלְךָ אַחֲרַי מִלֵּאכֹלֵי
 דָּוִד וַתִּהְיֶה-לוֹ לְאִשָּׁה:

א. קרא פסוקים 18-27 בקטע שלפניך.

הבא מן הקטע שלושה אמצעים שנקטה אביגיל כדי להרגיע את הזעם של דוד, והסבר

כל אמצעי. בסס את דבריך על הכתוב. (6 נקודות)

ב. (1) הסבר את הנימוק הערכי ואת הנימוק התועלתני להימנע משפיכות דם, שמעלה אביגיל

לפני דוד, לפי פסוקים 26-31. (8 נקודות)

(2) קרא פסוקים 36-42 בקטע שלפניך.

יש הטוענים שבקטע זה באות לידי ביטוי חכמתה וטוב לבה של אביגיל, ויש הטוענים

שהקטע מלמד על הערמוניות שלה.

איזו מן הטענות תואמת, לדעתך, את דמותה של אביגיל לפי קטע זה?

הסבר, ובסס את דבריך על ראייה אחת מן הקטע. (6 נקודות)

/המשך בעמוד 14/

7. קרא שמואל ב, כ', 15-22.

טו וַיָּבֹאוּ וַיַּעֲרֹוּ עָלָיו בְּאֵבֶלֶה בֵּית הַמַּעֲכָה וַיִּשְׁפְּכוּ סִלְלָה
 אֶל־הָעֵיר וַתַּעֲמֹד בַּחֹל וְכָל־הָעַם אֲשֶׁר אֶת־יוֹאֵב מִשְׁחִיתָם
 טז לְהַפִּיל הַחוּמָה: וַתִּקְרָא אִשָּׁה חַכְמָה מִן־הָעֵיר שָׁמְעוּ שָׁמְעוּ
 יז אִמְרוּ־נָא אֶל־יוֹאֵב קִרְבַּ עַד־הֵנָּה וְאִדְבַּרְהָ אֵלָיִךְ: וַיִּקְרַב
 אֵלֶיהָ וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הַאֲתָה יוֹאֵב וַיֹּאמֶר אָנֹכִי וַתֹּאמֶר לוֹ
 יח שָׁמַע דְּבָרַי אִמְתִּיךָ וַיֹּאמֶר שָׁמַע אֲנִכִי: וַתֹּאמֶר לֵאמֹר דַּבֵּר
 יט יַדְבְּרוּ בְּרֵאשִׁינָה לֵאמֹר שְׂאוּל יִשְׂאֲלוּ בְּאֵבֶל וְכֵן הִתְמוּ: אֲנִכִי
 שְׁלָמִי אֲמוּנִי יִשְׂרָאֵל אַתָּה מִבְּקִשׁ לְהַמִּית עֵיר וְאִם בְּיִשְׂרָאֵל
 כ לְמָה תִּבְלַע נַחֲלַת ה': וַיַּעַן יוֹאֵב וַיֹּאמֶר
 כא חֲלִילָה חֲלִילָה לִי אִם־אֲבֹלַע וְאִם־אֲשַׁחִית: אֲיֵאֶכֶן הַדָּבָר כִּי
 אִישׁ מֵהָר אֲפָרִים שֶׁבַע בָּן־בְּכָרַי שָׁמוּ נִשְׂא יָדוֹ בְּמֶלֶךְ בְּדוֹד
 תִּגְוֹאתוּ לְבָדוֹ וְאֵלֶכָה מֵעַל הָעֵיר וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל־יוֹאֵב
 כב הֲנָה רֵאשׁוֹ מִשְׁלַךְ אֵלָיִךְ בְּעַד הַחוּמָה: וַתְּבוֹא הָאִשָּׁה אֶל־כָּל־
 הָעַם בַּחֲכָמָתָהּ וַיִּכְרְתוּ אֶת־רֵאשׁ שֶׁבַע בָּן־בְּכָרַי וַיִּשְׁלְכוּ אֶל־
 יוֹאֵב וַיִּתְקַע בַּשֹּׁפָר וַיִּפְצְוּ מֵעַל־הָעֵיר אִישׁ לְאֵהָלָיו וַיּוֹאֵב
 שָׁב יְרוּשָׁלַם אֶל־הַמֶּלֶךְ:

א. לפניך דברים מן המאמר של ג' שטראוס, "שלוש נשים חכמות בספר שמואל":

... תשובתו של יואב [בפסוקים 20-21] עדיין אינה מפיגה את חששם של התושבים...

(1) מה היה החשש של תושבי אבֶל בית המעכה? בסס את דבריך על הכתוב. (5 נקודות)

(2) האישה החכמה נענית לבקשה של יואב, אך בו בזמן פועלת כדי להסיר את

החשש של תושבי אבֶל בית המעכה.

הסבר קביעה זו, ובסס אותה על הכתוב. (7 נקודות)

ב. ג' שטראוס טוען כי שלוש נשים חכמות – אביגיל, האישה התקועית והאישה מאבֶל

בית המעכה – פעלו למען אותה מטרה.

(1) מהי המטרה? (2 נקודות)

(2) הדגם, על פי המאמר, כיצד השיגה כל אחת מן הנשים מטרה זו. (6 נקודות)

שים לב: המשך הבחינה בעמוד 16.

עקרות ומאבק על אימהות

8. קרא מלכים ב, ד', 8-37.

ח ויהי היום ויעבד אלישע אל-שונים
 ט ושם אשה גדולה ותחזק-בו לאכל-לחם ויהי מדי עברו יסר
 י שמה לאכל-לחם: ותאמר אל-אישה הגה-נא ידעתי כי
 יי איש אלהים קדוש הוא עבר עלינו תמיד: נעשה-נא עליה-
 יא קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושלחן וכפא ומנורה והיה
 יב בבאו אלינו יסור שמה: ויהי היום ויבא שמה ויסר אל-
 יג העליה וישכב-שמה: ויאמר אל-גיחזי נערו קרא לשונמית
 יד הזאת ויקרא-לה ותעמד לפניו: ויאמר לו אמר-נא אליה
 טו הנה חרדת ו אלינו את-כל-החרדה הזאת מה לעשות לך
 טז היש לדבר-לך אל-המלך או אל-שר הצבא ותאמר בתוך
 טז עמי אנכי ישבת: ויאמר ומה לעשות לה ויאמר גיחזי אבל
 טז בין אין-לה ואישה זקן: ויאמר קרא-לה ויקרא-לה ותעמד
 טז בפתח: ויאמר למועד הזה כעת חיה אתי חבכת בן ותאמר
 יז אל-אדני איש האלהים אל-תכזב בשפחתך: ותהר האשה
 יז ותלך בן למועד הזה כעת חיה אשר-דבר אליה אלישע:
 יח ויגדל הילד ויהי היום ויצא אל-אביו אל-הקצרים: ויאמר
 יח אל-אביו ראשי ו ראשי ויאמר אל-הנער שאהו אל-אמו:
 יט וישאהו ויביאהו אל-אמו וישב על-ברכיה עד-הצהרים
 כ וימת: ותעל ותשכבהו על-מטת איש האלהים ותסגר בעדו
 כא ותצא: ותקרא אל-אישה ותאמר שלחה נא לי אחד מן-
 כב הנערים ואחת האתנות וארוצה עד-איש האלהים ואשובה:
 כג ויאמר מדוע אתי הלכתי אליו היום לא-חדש ולא שבת
 כג ותאמר שלום: ותחבש האתון ותאמר אל-נערה נהג ולך
 כד אל-תעצור-לי לרכב כי אם-אמרתי לך: ותלך ותבא אל-
 כד איש האלהים אל-הר הפרמל ויהי פראות איש-האלהים
 כה אתה מנגד ויאמר אל-גיחזי נערו הנה השונמית הלז: עתה
 כה רוי-נא לקראתה ואמר-לה השלום לך השלום לאישך
 כה השלום לילד ותאמר שלום: ותבא אל-איש האלהים אל-

את

את הלכת

הָהָר וּתְחַזֵּק בְּרַגְלָיו וַיִּגַּשׁ גִּיחֹזִי לְהִדְפֹּה וַיֹּאמֶר אִישׁ הָאֱלֹהִים
הִדְפֹּה-לָהּ כִּי-נִפְשָׁה מִרְהֲלָהּ וְהָיָה הָעֵלִים מִמֶּנִּי וְלֹא הִגִּיד
לִי: וַתֹּאמֶר הַשְּׂאֵלֶתִי בֶן מֵאֵת אֲדֹנָי הֲלֹא אֲמַרְתִּי לֹא תִשְׁלַח
אֹתִי: וַיֹּאמֶר לְגִיחֹזִי חָגֵר מִתְנַיֵּךְ וְקַח מִשְׁעֲנֹתַי בִּידְךָ וְלֶךְ כִּי-
תִמְצָא אִישׁ לֹא תִבְרַכְנֹו וְכִי-יִבְרַכְךָ אִישׁ לֹא תִעֲנֶנּוּ וְשָׁמַת
ל מִשְׁעֲנֹתַי עַל-פְּנֵי הַנְּעֹר: וַתֹּאמֶר אִם הַנְּעֹר חִי-הָיָה וְחִינְפֹשֶׁךְ
לֹא אֶסְ-אֶעֱזֹבְךָ וַיִּקַּס וַיֵּלֶךְ אַחֲרֶיהָ: וְגִיחֹזִי עָבַר לִפְנֵיהֶם וַיִּשֶׁם אֶת-
הַמִּשְׁעֲנֹת עַל-פְּנֵי הַנְּעֹר וַאֲזַן קוֹל וַאֲזַן קֶשֶׁב וַיֵּשֶׁב לְקִרְאָתוֹ
לֵב וַיִּגְדֹּל-לוֹ לֵאמֹר לֹא הִקְיִין הַנְּעֹר: וַיָּבֹא אֱלִישֶׁע הַבִּיתָה וְהִנֵּה
לג הַנְּעֹר מֵת מִשְׁכָּב עַל-מִטָּתוֹ: וַיָּבֹא וַיִּסְגֹּר הַדֶּלֶת בְּעַד שְׁנֵיהֶם
לד וַיִּתְפַּלֵּל אֶל-יְהוָה: וַיַּעַל וַיִּשְׁכַּב עַל-הַיֶּלֶד וַיִּשֶׁם פִּיּו עַל-פִּיּו
וַעֲיִנָּו עַל-עֵינָיו וְכַפָּיו עַל-כַּפָּיו וַיִּגְהַר עָלָיו וַיַּחֵם בְּשֵׁר הַיֶּלֶד:
לה וַיֵּשֶׁב וַיֵּלֶךְ בְּבֵית אַחַת הַנָּה וְאַחַת הַנָּה וַיַּעַל וַיִּגְהַר עָלָיו וַיִּזְדַּר
לו הַנְּעֹר עַד-שֶׁבַע פְּעָמַיִם וַיִּפְקַח הַנְּעֹר אֶת-עֵינָיו: וַיִּקְרָא אֶל-
גִּיחֹזִי וַיֹּאמֶר קְרָא אֶל-הַשְּׁנַמִּית הַזֹּאת וַיִּקְרָאָהּ וַתָּבֹא אֵלָיו
לו וַיֹּאמֶר שְׂאֵי בְנֵךְ: וַתָּבֹא וַתִּפֹּל עַל-רַגְלָיו וַתִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה
וַתִּשָּׂא אֶת-בָּנָהּ וַתִּצְאָ:

בקטע שלפניך מתוארת אישה עצמאית, הפועלת על פי מחשבותיה והבנתה.

הבא לקביעה זו ארבע ראיות: שתי ראיות מפסוקים 8-17 ושתי ראיות מפסוקים 18-37.

הסבר כל ראיה שהבאת.

בהצלחה!

זכות היוצרים שמורה למדינת ישראל
אין להעתיק או לפרסם אלא ברשות משרד החינוך